

der bestaaer en Toldgrændse, vil man ikke faae megen Trafik til denne Overbane fra Syd; men mærkelig nok synes man at forudsætter samtidig — idet man udtaler det Haab, at vi faae Nordflæsvisg tilbage —, at naar Toldgrændsen bliver flyttet Syd paa, faa vil Trafiken fra den Deel af Slesvig, der da kommer til at ligge Nord for Toldgrændsen, alligevel gaae over Toldgrændsen til Tønning. I dette Tilfælde skulde man altsaa anlage, at Trafiken gik til Tønning, trods Toldgrændsen, mens den nu skulde sige Vandrup af Frygt for Toldgrændsen! Jeg har gjort disse saa Bemærkninger for at paavise, at de Grunde, som ere anførte i disse Bilag, ere uholdbare, og for at rette den Anmodning til den høitærede Indenrigsminister, at disse forskjellige kommunale Tryk ikke maae komme til at udøve nogen som helst Indflydelse paa Upartiigheden og Grundigheden af de Undersøgelser, som ville blive en Følge af Anvendelsen af de 5,000 Rd. Den høitærede Minister skal nemlig benytte mange Kræfter for at foretage disse Undersøgelser, og En eller Anden, der faaer dermed at gjøre, kan uvitterlig blive paavirket af saadanne Tryk. Vi have jo i disse Jernbanehistorier havt mange Exempler paa, hvorledes private og personlige Interesser søge at gjøre sig gjældende. I ethvert Fald er det klart, at man ikke i samme Måndebrag kan udtale Haabet om Nordflæsvisgs Tilbagegivelse til Danmark og foreslaae Veile som Udgangspunkt for den syblige Overbane, det er en saa stor Selvmodsigelse, at det har forbauset mig meget at see Fleertallet i Veile Amtsraad gjøre sig flydbig deri.

Formanden: Skjøndt jeg ikke har fundet Anledning til at standse det ærede Medlem i hans forskjellige Betragtninger, der knyttede sig til Forslaget under Nr. 51, idet jeg erkjender, at det ærede Medlem maatte være berettiget til at omtale de Jernbanelinier, til hvis Undersøgelse den Sum, som i Forslaget er begjæret, er bestemt, saa skulde jeg dog meget ønske, at man ikke indlader sig i nærmere Forhandlinger om, hvor Jernbaner, hvis Retning først skal undersøges, skulle bygges. Jeg troer, at dette vil føre os for vidt, og at vi for nylig have

anvendt tilstrækkelig Tid paa Forhandlinger om disse Jernbanespørgsmaal.

Ordføreren: Da det træffer sig saa heldigt, at det ærede Medlem for Veile (Carlson) ikke er tilstede, haaber jeg, at der ikke er nogen overdreven Trang til at besvare den ærede sibste Talers Foredrag. Jeg tvivler iøvrigt ikke paa, at den høitærede Indenrigsminister fra andre Kilder er tilstrækkeligt oplyst om denne Sag, og jeg behøver derfor neppe at drøfte den i et Dieblit, der er meget for tidligt. — Jeg skal efterkomme det Ønske, der er fremsført af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (E. W. Nyholm) om at faae at vide, hvorfor Udvalget ikke har gjort nogen Indstilling med Hensyn til Hr. Schorn. Det ligger deri, at der ikke angaaende ham er stillet noget Forslag af Thingets Formand, og Udvalget er meget varsomt med at tage Initiativet i det Slags Spørgsmaal. Der er, som det ærede Medlem bemærkede, indgivet et Andragende fra ham til Thinget; dette Andragende er henviist til Finantsudvalget og vil komme under Forhandling der paa sædvanlig Maaade. Jeg haaber, at Sagen da vil finde sin tilstrækkelige Afgjørelse.

Jeg har kun nogle saa Ord at tilføie med Hensyn til det af den ærede Justitsminister fremsførte Forsvar for hans Indstilling under Nr. 6. Det har ikke kunnet blive Udvalget indlysende, at der var nogen Billighedsgrund, som talte for at indbrømme den omhandlede Embedsmand et midlertidigt Tillæg af 200 Rd. Sagen er nemlig den, at naar den nævnte Mand, som er en fordrøven flæsvisg Embedsmand, ikke har faaet Pension, men Understøttelse, da er dette sleet ifølge hans eget frivillige Valg i Genhold til Loven af 24de Marts 1865 § 5. Denne Paragraph henstiller nemlig til de Embedsmænd, som henhøre til samme Klasse som denne Embedsmand, om de ville foretrække Pension eller Understøttelse, og dette Sidste ville de altsaa kun vælge, naar Understøttelsen er større end Pensionen. Dette har nu været Tilfældet for hans Bedkommende, og derfor har han valgt Understøttelse; men han maa da ogsaa vide, at han derved giver Afkald paa alle Krav, som